

Činoherní čtení

KVĚTEN 2016

Stanislav Zindulka

herec našeho divadla

získal Cenu Thálie

za celoživotní mistrovství v oboru činohra.

Srdečně gratulujeme.

JAN KAČER SVATBA POZDŇÍHO LÉTA

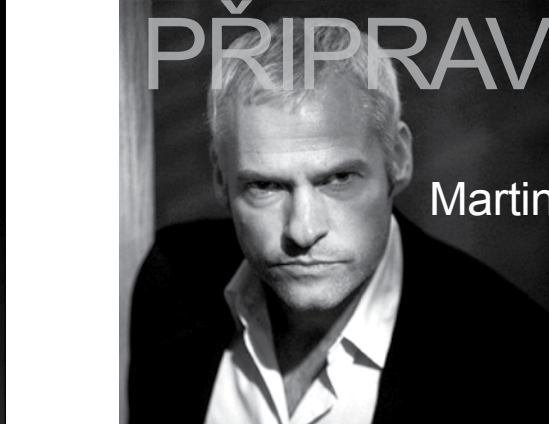
LYRIKOVA POZDŇÍ HRA

(...) **Jan Kačer** je celoživotní lyrik a povaha jeho pozdní hry tomu-
to ustrojení odpovídá – dalo by se říct v dobrém i ve zlém. Zdá
se také, že myšlenka na ni vzklíčila už dávno a nejspíš i její první
podoba bude staršího data, vyrovnání se s minulostí je u Kačera
dávým traumatem a motiv ztraceného rodinného života v době
ostravského vyhnání se mu stále vrací. I zde se objevuje v dia-
logu Honzy s bývalou manželkou Terezou, kterou hraje **Jana
Břežková**. Ve hře nechybí poetická místa naplněná nostalgií,
smutkem za životem a dobou, která se už nemůže nikdy vrátit.
Autor v rozhovorech několikrát zmínil, že jde o poctu Gogolovi
(proto *Variace na písmeno G*), a tento hold se především rozví-
jí pomocí mistrovny *Ženitby*, která se zde připomíná jako text,
v němž postavy hrály. A také jako lehce jízlivé memento pro
všechny zúčastněné – pro mladé i staré, všichni se k ženění
a vdávání (a rozvádění) musí nějak postavit. Atmosférou ale má
hra více společného s Čechovem a Kačer zde nezapře, že je
jeho velkým vyznavačem.

(...) Jana v podání **Zuzany Bydžovské** nepostrádá opravdovost,
je vybavena neofšesitelnou vírou ve správnost svých rozhod-
nutí, ale občas ji zrazuje nervní ustrojení. Agáta **Zuzany Stav-
né** je dílem plaché dítě, dílem mladá žena, která si nenechá
mluvit do života. Stavná je tvárná herečka a má v sobě auten-
tickou jímavost. (...) Jan Kačer prostě hraje sám sebe, vcelku
přiznaně, však si to z výše svých let a zkušeností může dovolit.
Do svých promluv vkládá emoci a ryzí upřímnost. Je svůj jako
vždy, a to i ve své hořkosti, stěžování si a nedůslednosti. Zaujímá
postoj osamělého starého vlka, který, jak sám říká, dnešní-
mu světu nerozumí. Řekla bych, že psaní her není úplně jeho
doména, ale i tak zůstává impozantní figurou českého divadla.

Jana Machalická, Lidové noviny 1. 3. 2016

PŘIPRAVUJEME

Martin McDonagh **KATI** (Hangmen)

Překlad a režie:
Ondřej Sokol

Martin McDonagh se po dvanáctileté přestávce vrátil na jeviš-
tě londýnských divadel. Hru *Kati* (*Hangmen*, 2015) uvedlo v září
loňského roku nejprve Royal Court Theatre (režie Matthew
Dunster) a poté Wyndham's Theatre na West Endu.

Nápad na hru o slavných britských katech šedesátých let McDo-
nagh dostal už při inscenování *Poručíka z Inishmore* (*The Lieuten-
nant of Inishmore*, 2001), ale napsal ji teprve loni – prý za pouhý
měsíc. Jak uvedl v rozhovoru pro New York Times, hra se původ-
ně měla odehrávat v Londýně, nakonec ji zasadil do průmyslové-
ho městečka Oldham poblíž Manchesteru. „Když jsem tak nějak
nasál severoanglický přízvuk, vytrysklo to ze mě jako kdysi mé
irské hry,“ sdělil novinám.

V rozhovoru pro *The Guardian* se také svěřil, že právě po úspěš-
ných irských trilogiích potřeboval čas na to, aby „dospěl“. Jeho
nová hra nechce diváky poučovat, jen se je snaží znejistit.
„Odehrává se v letech 1963 a 1965, ale k Beatles má hodně dale-
ko,“ poznamenává autor a hovoří o tom, že chtěl proniknout do
Anglie, která se teprve vzpamatovávala z dozvuků druhé světové
války.

Katy spojuje s šedesátými léty i dramatická inspirace Ortonovými
šibeničními fraškami a Pinterovými tajuplnými gaunery. „Pintero-
vy rané hry postupuje neustálá hrozba a zachycují ono zvláštní
pnutí mezi každodenní Anglií a temnotou, která číhá hned
pod povrchem,“ vysvětluje McDonagh. „Počátkem šedesátých
let existovalo v Anglii jisté napětí. Na jedné straně se vynořili
Beatles, a současně přetrvávaly viktoriánské praktiky a poprav
lidí, někdy i neviných. Chtěl jsem tohle napětí prozkoumat. Je-li
zabití zlého člověka správné či ne? A co to udělá s člověkem,
který to musí vykonat? Je schopen nějakého odstupu?“

Pro **Ondřeje Sokola** jsou *Kati* čtvrtou hrou Martina McDonagha,
kterou se v Činoherním klubu rozhodl přeložit a inscenovat.

Osířelý západ

Pan Polštář

Ujetá ruka /Behanding in Spokane/

LADISLAV SMOČEK,

dramatik a režisér Činoherního klubu,

obdržel 1. března stříbrnou medaili hlavního města Prahy

LAUDATIO VLADIMÍRA PROCHÁZKY

Vážené dámy, vážení pánové, je pro mě ctí i potěšením, že mohu na tomto shromáždění promluvit o svém mnohaletém divadelním kolegovi a příteli panu Ladislavu Smočkovi. Časový limit nedovoluje žádné okliky ani nepřímá, obrazná vyjádření. Tedy rovnou k meritu věci. Ladislav Smoček, dramatik a režisér, spoluzakladatel pražského divadla Činoherní klub, jehož je dodnes rozhodujícím členem, je jednou z nejvýznamnějších a také nejpůvodnějších osobností našeho divadla od druhé poloviny minulého století až podnes. Na jeho umělecký i osobní vývoj bezesporu měli vliv velcí učitelé i přelomové společenské události. Přesto v kontextu českého divadla stojí jakoby sám, originální a nezaměnitelný, se svým vlastním viděním, přemýšlením i uměleckým postihováním skutečnosti.

Už první Smočkovy krátké literární útvary z počátku padesátých let nesou v sobě stopy autorova pohledu na lidský svět. Balábile vysokého a nízkého, drasticky absurdní a přece vlastně bizarně dobrosrdečný humor, hbitá dovednost bystře zachytit situaci a zhuštěně postihnout letory postav. Tohle prokazatelné umění svých povídek Smoček nejlouběji rozvine v divadelních hrách. Jejich úhelným tématem je, jak už přesně postřehli jiní, téma člověka v ohrožení. Dramatické situace, v nichž se rychle prokáže, jací doopravdy jsme.

Toto svrchovaně dramatické téma nalezneme mezi americkými vojáky v džungli v autorově *Pikniku* i v aktovkách *Bludiště*, *Bitva na kopci* a *Smyčka*. V nekomponovanější a nejuplněnější podobě ovšem Smoček postihuje svá témata ve hře *Kosmické jaro* a její dramatické odnoži *Jednou k ránu*. Člověk v ohrožení fyzickým, ekologickým i filozofickým, uvědomování si vlastních možností a schopností i jejich nepřekonatelných omezení, příroda kolem nás i v nás, smysl nepřeborných forem úrovně lidského bytí i jeho odraz v nekonečném kosmickém prostoru – to jsou hlavní témata *Kosmického jara* i uvažování jeho autora. Stejně téma, byť ve víceméně komické rovině Smoček zpracovává i ve své nejznámější a nejpopulárnější hře přeložené do čtrnácti světových jazy-

ků – v *Podivném odpolední dr. Zvonka Burkeho*. Mimochodem *Burke* se hraje v Činoherním klubu, samozřejmě s normalizační pauzou, už od roku 1966.

Když byl Ladislav Smoček nedávno jmenován doktorem honoris causa Akademie múzických umění v Praze (po předchozím ocenění PEN klubu – Ceně Karla Čapka, Ceně ministra kultury ČR, Medaili Senátu ČR a Ceně Thálie za celoživotní přínos divadlu), zmínil se v doktorském projevu o své celoživotní touze po co nejdokonalejším poznání. A o tom, že právě divadelní jeviště dokáže působit jako nezměrný filozofický prostor, v němž lze v nekonečných proměnách vyjádřit život člověka. A tak Smočkovy divadelní režie, abych se zmínil o druhém pólu jeho tvorby, provázejí české a později i evropské divadlo už od roku 1956.

Smočkův inscenační projev dospěl ve zralém věku k jistě velmi přesné výrazové úspěšnosti. Zvláště inscenuje-li velké autory, záměrně sází na to, co bych snad nazval – správně a přesně pochopenou jednoduchostí. S důrazem na všechna ta čtyři slova. Jako by sobě, hercům i divákům otevíral možnost nenechat se zblbnout proklamovanou neproniknutelností postmoderního světa, ale naopak něco podstatného se dozvědět, poznat a třeba i pochopit.

Pro Ladislava Smočka je divadlo prostorem pro hledání smyslu a významu, prostorem pro pokusy o umělecké pochopení skutečnosti. Proces chápání se pak zvláště v jeho hrách ocitá naprosto původně v kontextu tušení souvislostí kosmických a vesmírných. Přitom společně s postavou Pána domu ze svého *Kosmického jara* si je vědom, že lidské možnosti i chápavost jsou omezené. Přesto je dobré, praví Pán domu, aby se člověk snažil. A zároveň věděl. Aby věděl a snažil se.

Vše, co Ladislav Smoček pro naše divadlo udělal, dělal samozřejmě se silicím vědomím, že také jeho možnosti jsou omezené a že sotva přijde na řešení umělecké rovnice, která postihne celý lidský svět. Ve své snaze se ovšem, na rozdíl od většiny znás, dostal velmi, velmi daleko. Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost.

Nakladatelství KANT – Karel Kerlický
vydalo k 85. narozeninám profesora
Jaroslava Vostrého, spoluzakladatele
a prvního uměleckého šéfa Činoherního
klubu, knihu „Pane profesore, uděláme
vám scénu“. Svými studiemi, vzpomínkami
a texty do ní přispělo třicet autorů,
mezi nimi také Ladislav Smoček.

PŘÁTELSTVÍ, KTERÉ PO LETECH VEDLO KE VZNIKU JEDNOHO DIVADLA, BYLO POČATO ONOHO DNE NA SCHODECH VSEDĚ

Ladislav Smoček

Ano, dnes lze bezpečně konstatovat, že jistá duševní vzájemnost mezi Jaroslavem a mnou byla rozpoznána onoho dne na schodech vsedě. Na tomto obecném poznání jsme se už kdysi s Jaroslavem letmo shodli. U příležitosti toho, že tato publikace je věnována výhradně Jaroslavovi, cítím, že právě teď vznikl ten nejhodnější moment pokusit se evokovat v sobě tu dávno zániklou chvíli, která i když není, jednou tu prostě byla. Nevím, co mě v hloubi duše vyzývá a dost nezadržitelně pudí k tomu, abych alespoň okolnosti oné chvíle se pokusil znovu vyvolat, a tak písemně se pokusil zabránit jejím absolutnímu zapomnění. Pátrání v nedokonalé mysli po oněch okolnostech, které daly v jediném momentu času vznik něčemu, co snad stojí za to připomenout, vyvolaly ve mně tuto mou až podivnou touhu. Vůbec, zamyslet se nad impulsy, které pak něco znamenaly v mém životě, čekají na mé soukromé objasnění už celá léta. Ten dnešní pokus patří v mém životě k těm nejzásadnějším. A tak jsem rád, že díky určité, byť omezené schopnosti paměti si mohu dovolit vrátit se a octnout se opět v oné chvíli, kdy začíná nebo už probíhá zlatý podzim roku 1952, už pátý podzim s posvátným Stalinem na nebesích, nebo alespoň z pozadí se všelijak zavrtávajícím z vnějšku do většiny životů nás všech. Nacházíme se na DAMU, celá grupa novostudentů, to proto, že jsme odbornou komisí, v určité víře v naše vlohy, byli zázračně

přijati na tuto vysoce výběrovou vysokou školu a od začátku října, kdy vysoké školy na rozdíl od všech škol nižšího stupně s buržoazní setrvačností zahajovaly a pořád zahajují o jeden měsíc později, jsme tu. Právě teď jsme tu, tj. na DAMU, opravdu doslova, a to v její dodnes platné budově, v bývalém starším činžáku, v ulici ztracené v gotické spleti v té opravdu velkoměstské, nebývale rozlehlé, magicky starobylé Praze, ulici pro mě ještě po týdnech občas nenalezitelné, v Karlově ulici číslo 26. A když mluvím o tom nacházení se, je nutno říci, že sedíme na schodech nejdolnějšího schodiště uvnitř té budovy, a to u vřátnice, všichni nějak sedíme na těch žulových schodech, snad to byl dočasný zvyk, či co, sedíme přímo na nich v celé šíři, i pod nimi, jen někteří sedí mimo schody opření o zeď, vedle vřátnice. Musel být tehdy asi opravdu zlatý podzimní den; kdyby bylo mokro, schody by byly zašlapané, špinavé, a to by nikdo na ně neusedl, ani ten největší špindíra ne. Uvědomuji si, že si neumím vysvětlit to, že jsme na těch schodech nikomu nepřekáželi. Hlavně jsem už zapomněl, proč tam teď sedíme, na něco zřejmě čekáme, třeba až nahore otevřou učebnu, nebo na nějakého pedagoga čekáme, který nás někam odvede, důvod dávno zanikl v mé hlavě. Kdyby tu se mnou byl teď, když to píšu, Jaroslav, ten by možná věděl, ale jeho je možno se zeptat někdy v budoucnu, teď to prostě nejde. Zcela určitě tu neseď celý přijatý první ročník na těch schodech – tedy mladí lidé pocházející ze všech koutů státu. Budoucí herci a herečky tu zcela určitě nejsou, ale my posluchači režie, dramaturgie a divadelní vědy ano; loutkáři a scéničtí výtvarníci myslím, že také ne, nejspíš asi jen mnou prvně vyjmenované obory čekáme na těch schodech, ale vzhledem k tomu, že jsme novíci a v dalších dvou letech zcela určitě, jak nám bylo řečeno, někteří z nás odpadneme, budeme pro nedostatečné schopnosti vyloučeni z dalšího studia, je nás tu ještě zatím i tak dost, není to jen hrstka, ale docela hustý houf na těch schodech, pokud mě paměť neklame. – Ve velké míře jsme pořád sobě navzájem neznámé ksichty, celá paleta různých neznámých ksichtů, je

to stav vzájemné, řekl bych, obličejové netečnosti, nicneřikajčnosti, přestože jakési předběžné dojmy z určitých tváří lze rozpoznat, čeká se, tak nějak podvědomě se čeká, kdy obličej a řeč anonymních a poloanonymních jedinců začnou prozrazovat něco víc, začnou pouštět šťávu, tak říkajíc, kdy se začne

něco klubat ven a nastane proces jistého zurčitostnění jedince a tím nás všech k sobě navzájem. Nechci ten nám všem známý pocit, na který se snažím upozornit jako na něco, co dovede být intenzivně nesvobodný stav, nechci ho odbýt pojmy jako: než se poznáme, sprátelíme, prolomí se ledy a tak podobně. Uvědomuji si, že je to vůbec, to všechno, i obecně zvláštní proces. Úředně se staneme spolužáky vlastně již okamžikem přijetí. Následně se dostaneme všichni na seznam přijatých a v ten moment vznikne určitá situační budoucnost vybrané skupiny. Tím byl dán základ pro určité – a v této fázi lze říci – osudem dané možnosti. Hmatatelnými spolužáky se staneme okamžikem fyzického kontaktu po rozdělení do užších skupin. Vznikne další stav zvláštnosti, neboť je věru zvláštní ten status čerstvého spolužáctví a následná cizost našich tváří, přes formální, vzájemné pronesení nic neříkajících příjmení, přestože, samozřejmě, až na výjimky oběma směry, je to dočasný stav, ale mně, jak vidno, byl ten počáteční přechodný stav dost nepříjemný. To celkově nejisté neznámo, kdy z těch obličejů ještě nevychází dostatečná míra určitosti, jsme, opakují, sobě navzájem pouhými bezmocnými ksichty. Dovolují si vědomě takto si zavulgarizovat s pojmem ksicht, také částečně proto, abych se dostal z roku 2015 zpět do roku 1952, na svou tehdejší úroveň, kdy jsem dosáhl kýžené dvacitky, kdy drsné pojmosloví se podílelo zásadně a velmi přirozeně na způsobu existence mého duševna, vlastně už od dětství. – Na těch schodech jsme všichni vlastně dobře na sebe viděli. Byli jsme všichni nějak vstřícně natočení. A přese všechno, co jsem popisoval před chvílí, jsme tam pochopitelně neseděli mlčky. A tehdy se stalo, přes tu převládající cizotu a nezakotvený stav mezi cizími těly, tehdy se to stalo. Pomyslná vzájemná nicneřikajčnost v obličejích většiny z nás se v jednu chvíli, jednom jediném momentu mezi mnou a jedním z těch druhých narušila. Nejsm schopen nijak doložit, zda jsem něco pronesl napřed já, nebo ten druhý, to už zůstane navždy nezodpovězeno a je otázka, zda na tom vůbec záleží. Na čem mně záleží, je onen fakt, který vystihuje už název, který jsem zvolil pro tuto velmi osobní, byť věcnou úvahu. Matně vím, že jsem něco pronesl k neznámému kolegovi v tom houfu, který, a to je velmi pravděpodobné, něco právě předtím pronesl, aniž by to adresoval mně, a já, a to je jisté – to vím určitě – já reagoval jakousi otázkou určenou jemu – jelikož vidím neznámého obličej a slyším jeho mně adresovanou odpověď: „To se ví, že jo.“ Toto pronesl neznámý a v ten okamžik přestával být neznámým a začal se okamžitě

stávat známým, jelikož tu stručnou větu mně určenou pronesl jaksi hravě, ale sebevědomě a zároveň vstřícně a nepochybně přátelsky. Podstatou všeho je, že i jeho obličej – jak pořád ten moment v duchu vidím – se přitom přátelsky pousmívá, takže vím, že právě to byl ten sympatický moment, kdy jsme se duševně nějak protuli. To nebylo, a já to dodnes tak vnímám, nějaké banální „padnutí si do oka“, byla to spíš ona důležitá, rozhodující vteřina poznání či rozhodující tušení jisté příbuznosti uprostřed houfu cizoty. Bylo to cosi, co jak vidno nezhaslo, protože od tohoto okamžiku na schodech, kdy velká většina, ne-li všichni, byli navzájem na sebe teprve zvědaví, ale dosud neznámí, jsme začali mít s Jaroslavem k sobě blízko a naše na těch schodech rozpoznaná vzájemnost se v budoucnu už jen potvrzovala a prohlubovala. Ukázala se mimo jiné velmi důležitá věc; že máme společný, specifický smysl pro vnímání komična v životě kolem nás a věru netýká se to jen, ba vůbec ne, divadelních komedií, ale lidí a věcí kolem nás. Onen specifický smysl pro naše velmi příbuzné, specifické komično, byla vlastně rozhodující živá voda naší vzájemnosti, domnívám se, našeho hodně společného chápání dalších podstatných aspektů života vůbec. Dnes je zcela zřejmé, že onen tehdejší vzájemný záblesk v našich myslích, právě ten, dal vznik budoucnosti. A ta začala několika společnými, i když ne vždy uskutečněnými projekty, které byly zamítnuty shora, už na škole. Onen moment determinoval a určil hlavně, jak se ukázalo, budoucnost tehdy velmi vzdálenou a dnes poměrně veřejně známou, o které jsme tehdy pochopitelně nemohli mít to nejmenší tušení. Dalo by se namítnout, že příležitostí poznat se a sblížit na škole bylo později tak jako tak habaděj, ale já si to nemyslím, že to bylo zaručené. Mohli jsme se také, ač čtyři roky na škole, nakrásně minout. Vteřinové impulsy, které daly vznik něčemu definitivnímu v životě, poslední dobou ťukají na dveře mé pamětní spíže, a já si stále víc a víc uvědomuji jejich často rozhodující důležitost. A ten impuls, na který jsem se výhradně soustředil a snažil se jej nějak vzkřísit, a tak na něj upozornit dnes na počest drahého Jaroslava, ten impuls patří v mém životě k těm nejpodstatnějším. Milé schody, díky. A velké díky především tobě, drahý Jardo!

Středa 4. května

Divadelní soubor Vrchlický / Jaroměř

Nikolaj Vasiljevič Gogol ŽENITBA

Hra, v níž se snoubí smích i smutek. Hra o blbosti a malosti, o pinožení ve strachu ze zítřka, ale taky o velké touze, nenaplněné lásce, špatné taktice a selském rozumu.

Překlad: **Leoš Suchařípa** / Režie: **Jan Sklenář j.h.** /
Dramaturgická spolupráce: **Miroslav Zavičár j.h.** /
Hudba: **David Smečka j.h.** / Texty písní: **Jan Vápeník j.h.** /
Choreografie: **Barbora Křováčková j.h.** / Scéna: **Jan Sklenář**
a kolektiv divadelní techniky DS Vrchlický /
Hrají: **Eva Urbancová, Alena Hynková, Jarča Bimanová,**
Josef Horáček, Milan Hrycík, Roman Unger, Lukáš Ulrych,
Tomáš Malý, Honza Suchánek, Silva Vacková, Luboš
Hynek, Alena Pacáková, Radka Frnková, Lenka Němcová,
Jana Pacáková, Stanislava Glembek, Ludmila Rindová,
Iveta Pírková, Kateřina Vokrčková, Jakub Vohralík, Václav
Lhoták.

Neděle 22. května

Divadelní společnost Jablonský / Jindřichův Hradec

John Millington Synge HRDINA ZÁPADU

*To je zkrátka „velkej rozdíl mezi krásnejma řečma a
odporným činem“.*

Překlad: **Martin Hilský** / Režie: **Sabina a Jiří Langerovi** /
Scéna: **Pavla Hovorková** / Hrají: **Michal Palaugari, Adéla**
Ratajová, Ladislava Ratajová, Pavel Körner, Vlastimil
Hanuš, Adam Tomek, Martin Charvát, Emanuel Krejcar,
Veronika Batelková, Kateřina Heřmánková, Romana
Kopřivová, Michaela Körnerová, Jaroslava Vistofínová,
Radka Hurych Hájková, Pavel Prudil a Jan Štrobl.

Představení 22. a 29. května se připojují
k Týdnu uměleckého vzdělávání
a amatérské tvorby.

<http://amaterskatvorba.cz>

Neděle 29. května

FIKAR, divadelní a osvětový spolek / Nadějkov

Rudolf Trinner HOLKA ODJINUD

*Jak se dostat do kufru a jak přimět jeho majitele,
aby se o obsah podělil.*

Režie: **Jiří Jiroutek** / Zvuk, světla, technika: **Tomáš Kabiček** /
Kulisy, efekty, technika: **Pavel Dvořák st.** / Nápověda: **Zdenka**
Bendová a Růženka Šittová / Hrají: **Hanka Martínková,**
Jarda Souček, Božena Dvořáková, Jitka Pincová ml., Eva
Urbanová nebo Monika Pincová, Maruška Kvasničková,
Jean Černý, Jan Charypar, Pavel Vach nebo Lukáš Vach,
Honza Peterka.

Facebook

Program

Poskytovatel čtyřletého
grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2016 poskytuje
Hlavní město Praha Činohernímu
klubu grant ve výši 18.000.000 Kč

Inscenace ČK jsou realizovány rovněž
s podporou Městské části Praha 1

Partneři Činoherního klubu

www.radiohortus.cz

Činoherní čtení na květen vychází k předprodeji 5. dubna.
Redakce Činoherního čtení: **Roman Cisař, Petra Honsová, Radvan Pácl,**
Vladimír Procházka. / Jazyková korektura: **Andrea Fiřtková.** / Foto: **Tomáš Zezulka,**
Ivan Prokop, Yvona Odrazilová, Pavel Nesvadba, Biokovofilim. /
Grafická úprava: **Petra Tyllová.**

TROJÁK
3

Od 1. dubna lze opět zakoupit **společné předplatné Činoherního klubu, Divadla Na zábradlí a Dejvického divadla – tzv. TROJÁK**. Činoherní klub nabízí vstupenku na *SVATBU POZDNÍHO LÉTA* (režie Ladislav Smoček) a první premiéru podzimu 2016; Divadlo Na zábradlí vstupenku na inscenaci *BÁBY* (režie Anna Petrželková) a *O JAKO OBLLOMOV* (režie Jan Frič, premiéra 10. 6. 2016); Dejvické divadlo vstupenku na *ZIMNÍ POHÁDKU* (režie Ondrej Spišák) a *ZÁSEK* (režie Ivan Trojan).

Cena předplatného je **2.570 Kč**.
Rezervace je možná na adrese:
pokladna@cinoherniklub.cz.

DOUŠKY

Emília Vášáryová obdržela na letošním Febiofestu **CENU KRISTIÁN** za přínos kinematografii.

Emília Vášáryová jako Eva Nová ve stejnojmenném filmu režiséra Marko Škopa

Lucie Žáčková se za postavu Zůzi ve filmu Jana Prušinovského *Kobry a uřovky* stala držitelkou ceny **ČESKÝ LEV** za nejlepší ženský výkon ve vedlejší roli.

Srdečně blahopřejeme.

 Činoherní klub

Činoherní klub, Ve Smečkách 26, 110 00 Praha 1
pokladna@cinoherniklub.cz, tel: 211 151 877

www.cinoherniklub.cz